Çağlar Simsoy

EŞARP

okunacak nesne
okunacak nesneler üretir

EŞARP

öykü

Çağlar Simsoy

okunacak nesne
okunacak nesneler üretir

© Çağlar Simsoy
© Okunacak Nesne

Kitabın Adı: Eşarp

Yayın Yönetmeni: Eflatun Solmaz
Düzelti-Mizanpaj: Mücevher Dikinesoy
Kapak Tasarımı: Çağlar Simsoy

Tüm hakları Çağlar Simsoy'a aittir.
Kaynak belirterek yapılacak alıntılar dışında
hiçbir ticari üründe tamamen ya da kısmen kullanılamaz.
Eserin özgün yapısında değişiklik yapmaksızın,
dijital ortamlarda paylaşılabilir, çoğaltılabilir.

İletişim: caglarsimsoy@gmail.com

Eşarp

Serin bir eylül sabahıydı ve güneş, omuz omuza sıralanmış beş katlı apartmanların arasına sıkışmış sokaklara henüz girmemişti. Tatlı uykularından istemeye istemeye kopan işçiler, öğrenciler, memurlar, işi gücü olanlar, bezgin yüzleriyle sokaklardan caddelere, caddelerden ana caddelere doğru akmaktaydı. Otobüs duraklarındaki kalabalık, otobüslerin tüm çabasına karşın azalmıyordu, gidenlerin yerini yenileri dolduruyordu.

Fikret Bey, pazar günleri dışındaki her sabah gibi, işe gitmek için evinden çıkmıştı ama bugün onu görenler bir daha bakma gereği duyuyorlardı. Neredeyse bedeni kadar bir çantayı sırtında taşıyan bir ilköğretim öğrencisi, Fikret Bey'e bakarken sokak lambasının direğine çarpıp yere düştü. İki lise öğrencisi, yerde kaplumbağa gibi devinen çocuğa gülüyorlardı ki Fikret Bey'i görünce birbirlerini dürtüp "herife bak" diye fısıldaştılar. Durakta da durum değişmedi. Birçok baş, biriken otobüs kuyruğuna girmeyip durağın epey ilerisinde duran 83G'ye binmek için koşmak zorunda kalan adamı izledi. Şoför, biletini basan bu adamı tepeden tırnağa süzdükten sonra tepeye hızla geri döndü. Şaşkınlığını atlatıp bir söz söyleyecekti ama nesnesi çoktan içerideki insan öbeğine karışmıştı. Tıklım tıklım otobüsün içinde aynı ilgiyi toplamakta gecikmeyen kahramanımız, efsaneye dönüşen *arkada boş yer*e doğru ilerlemeye çalışıyordu. *Affedersiniz* diyerek bir kadından geçme izni istedi. Dalgın bakışlarını izin isteyene çeviren kadın, "ay" diye ünleyerek istemeden, abartılı bir tepki gösterdi. Bu

tepki de diğerleri gibi ilgi nesnesi tarafından görmezden gelindi. Otobüs içerisindeki fısıldaşmaların, gülüşmelerin konusu da belli ki kendisiydi.

Gördüğü ilgiden iyice bunalmış olarak işine varan Fikret Bey, görevinin başına, sorumlusu olduğu depoya kadar kimseyle karşılaşmadı. Depo kapısını açıp içeriye girdikten sonra kapıyı kilitledi, sessiz ama derin bir oh çekti. Bilgisayarını açtı, çekmecesinden araçlarını çıkarıp masasına koydu, yazıcıyı kontrol etti. Şirketin çaycısı Selçuk, depo camını tıklattı, günün ilk çayını getirmişti. Depo camını yana çekip açan Fikret Bey'le karşılaşan Selçuk, giderek büyüyen ağız açıklığını saymazsak hareketsiz kalakalmıştı. Beklemekten sıkılan Fikret Bey, Selçuk'un elinden çay bardağını neredeyse zorla aldı ve camı kapattı. Fikret Bey'le yüz göz olmaya çalışmak, kızgın sobaya çıplak elle uzanmaya benzerdi. Ufak tefek girişimleri bile buz gibi bir yüzle karşılar, girişimciyi terslemekten hiç çekinmezdi. İşi gerektirmedikçe de pek konuşmazdı.

Satış bölümünde kesilen irsaliyeli fatura, depodaki yazıcıdan çıkıyor, Fikret Bey faturaya göre gönderilecek malları hazırlayıp depo penceresinden şoförlere veriyordu. Servise çıkacak olan Hasan, depo penceresine geldi, cam açıldı. "Fikret aaa... bi. Gün... aydın..." Şaşkın ağızdan çıkan kesikli, noktasına varmadan dökülen heceler, her günkü soğuk ve ilgisiz "günaydın"la karşılık buldular. Oysa Hasan, her günkü depo sorumlusuna değil, bir hayalete bakıyordu. Neler olup bittiğini anlayamadan kargo ve fatura eline tutuşturulmuştu. Hasan, yüzündeki aptal bakışla depodan çıkarken, yazıcı, yeni bir fatura bastı.

Depoyla işi olanların tepkileri aşağı yukarı aynıydı. Fikret Bey'in yüzünde küçük bir kırışıklık, gülümseme görseler makaraları

koyuvereceklerdi ama seslerini çıkarmadan çekip gidiyorlardı. Haber tüm şirkette duyulduğundan işi olmayanlar bile deponun önünden hızlıca geçiyor, içeriye bakıp kaçıyorlardı. Biri *durum*u *yukarı*ya yetiştirmiş olmalıydı ki müdür, *hafta sonu yapılacak olan sayım*la ilgili konuşmak bahanesiyle Fikret Bey'i odasına çağırdı. Mehmet Bey, *durum*u bilmesine karşın *tuhaf giyimli* çalışanını görünce şaşırmış gibi davrandı.

"Hayırdır Fikret."

"Hayırdır inşallah Mehmet abi."

Mehmet Bey, Fikret'ten yalnızca üç yaş büyüktü, yıllardır birlikte çalışıyorlardı, "bey" diye seslenmek resmi geldiğinden abi diyordu ona.

"Neden taktın onu."

"Neyi abi."

"Kafandakini."

"Sabah evden çıkarken giydim."

Bu sorunun yanıtı değildi ama beklentileri karşılayacak bir yanıt da yoktu. Dün akşam eve dönerken, ana caddedeki bir tezgahta görmüştü bu eşarbı. Üzerinde, yaprakları yalımlardan oluşan bir çiçek vardı. Beş yalımlı ateş çiçeğinin her bir kolu başka renkteydi. Her bir kol, iç içe geçmiş beş yalımdan oluşuyordu, göz alıcı renkleriyle dıştan içe, içten dışa sonsuzluk hissi veriyordu. Daha yakından incelemek için eline aldı. Eşarp, parmaklarının arasından su gibi akıyordu. Elinde tutup oyalandığı için satıcı "abi alacak mısın" diye sormak zorunda kalmıştı, ardından da eklemişti "saf ipektir abi". Söylenen fiyat canını yaksa da pazarlık etmeden satın almıştı. Yolda eşarbı satıcının verdiği küçücük

poşetinden çıkarmış, yumuşaklığını hissetmek için yüzünde, dudaklarında gezdirmişti. Eve varmadan önce, gereksiz sorularla karşılaşmamak için katlayıp cebine koymuştu. Sabah tam evden çıkacağı sırada eline, böylelikle aklına gelmiş, ayna karşısında başına bağlamıştı. İlk anda aynadaki yansımasına gülmüş, tam çıkarmak için elini uzatmışken duraksamıştı. Eşarp yüz hatlarını öne çıkarmıştı. Kemerli sarkık burnu, çökük gözleri, gamzeli çenesi, uçlarından yolunmuş gibi duran seyrek kaşlarıyla güzelleştiği söylenemezdi. Uzanıp yansımasına dokuntu. Güzelliği aşan bir kavuşmaydı bu, eksik parçasını bulmuştu. Avuçlarında tutarken vurulduğu nesneye, başındayken sırılsıklam tutulmuş, eli bir türlü çıkarmaya gitmemişti. Kocasını uğurlamaya gelen, gördüğü karşısında küçük bir şok geçiren Leyla Hanım'ın konuşmasına olanak vermeden, kaçarcasına evden çıkmıştı. Sonra müdürünün karşısına kadar gelmişti.

"Biriyle iddiaya falan mı girdin. Sen sululuğu da sevmezsin, nerden çıktı bu şaka söyle bakalım."

"Kimseden çıkmadı abi."

Mehmet Bey, ne gülebiliyor ne kızabiliyordu, anlam veremediği tuhaf şakanın bir biçimde kurbanı olmaktan korktuğundan belki, üstelemedi. Hafta sonu yapılacak sayımla ilgili birkaç soru sordu.

Akşam da sabahkine benzer ilgiyi toplayarak evine vardı Fikret Bey. İki oğlu, zil sesini duyunca kapıya koştular, boğuşmaktan birbirlerini engellemeye çalışmaktan bir türlü hedeflerine ulaşamadılar. Eşi Leyla, oğullarına söylene söylene mutfaktan çıktı, kapıyı açtı. Kapıda biriken aile bireyleri, eşikten girene tamamen yabancıymış gibi bakıyorlardı. Başörtüsü takmış bir koca, bir baba... Fikret Bey, eşarbını çözdü, ceketiyle birlikte portmantoya

astı.

“Hayırdır Fikret?”

“Hayırdır inşallah Leyla.”

“Bütün gün böyle mi dolaştın sen.”

“Evet, ne olmuş.”

Bu umursamaz yanıt, Leyla Hanım’ın sesinin bir oktav yukarı çıkmasına neden oldu.

“Delirdin herhalde sen. Millete rezil mi ettin bizi bütün gün. Kim bilir nasıl alay etmişlerdir, arkandan gülmüşlerdir.”

“Neden rezil olacakmışız, sen taktığında rezil mi oluyoruz.”

“Ama ben kadınım.”

“Ben de erkeğim. Gördüğün gibi giydim çıkardım, artan eksilen olmadı.”

“Fikret bu şakayı fazla uzatıyorsun.”

Karısının da patronuyla aynı sonuca varması şaşırtıcı değildi. Öyle ya başka ne açıklaması olabilirdi.

“Hayatım şaka değil, kendime yakıştırdım, hoşuma gitti. Bu kadar basit.”

Akşam yemeği, alışılmışın dışında sessiz geçiyordu. Çocuklar dalaşmıyor, anneleri tarafından fırçalanmıyor, onu yemem bunu yemem tartışması yapılmıyordu. On ve on üç yaşlarındaki bu iki oğlan, hayatlarının en uslu dakikalarını yaşıyor, babalarına kaçamak bakışlar atarak sessizce yemeklerini yiyorlardı. Fikret Bey, iki “ne yaptın okulda” sorusu sordu, iki “hiç” yanıtı aldı. Başka yanıt verselerdi umursar mıydı. Çocuklar uzun uzun günlerini

anlatsaydı, dinlemeye değer bulur muydu, dinler görünmeye çalışır mıydı, bilinmez. Üçüncü "hiç"i duymamak için olacak karısına gününü sormadı. Onun yerine yemeği övdü. Aldığı yanıt hiçti. Asık yüzünü yemek boyunca tabağından kaldırmayan Leyla Hanım tek söz etmedi.

Fikret Bey, yemekten hemen sonra, evin boğucu havasından kurtulmak için, "sigara içmeye" diyerek, ayna karşısında özenerek eşarbını başına bağladıktan sonra dışarı çıktı. Caddelerde yürümekten kaçınarak, semtin sokaklarında bir saat kadar dolaştı. Ayak alışkanlığı, eve dönmeden önce semt kahvesine yöneldi. Başına gelebilecekleri kaldıracak gücü olmadığını anladığında artık çok geçti, eşikten geçmişti.

Başlar teker teker bu alışılmadık nesneye döndü, her kafadan sesin oluşturduğu bariton mırıltı ağır ağır söndü. Kahvenin ağzında duran Fikret Bey, çocukluk arkadaşı Recep'i yalnız görünce masasına yöneldi. Fikret Bey'i sulu şakalardan koruyan, az gülen yüzü, sert çehresiydi. Oturur oturmaz bakışlarıyla yüz seksen derece açı çizerek kendisine yönelen gözleri süpürdü. Kahve kitlesi görünüşte işine dönmüştü. Gizli gülüşmeler, fısıldaşmalar, kıraathane denen yaratığın midesine giren yabancı nesneye verdiği ilk tepkilerdi. Recep, çocukluk arkadaşına yarım yüzle güldü, "hayırdır Fikret"i mimikleriyle sordu. Mimikle sorulana mimikle yanıt gelince, tartışma uzamadı. İskambil döndüren bir masadan, doğrudan olmayan ama hedefini bulan laflar atılıyordu. Bu laflar, önceden provası yapılmış gibi, yere her kağıt atanın sırayla söyledikleri cümlelerdi.

"Allah'ım sen bize akıl fikir ihsan et."

"Eteğe de sıra gelir elbet."

"Bir insana bu kadar mı yakışır."

"Yuva yıktırır insana."

Kahve denen mide gurulduyor, ekşiyor, kaynıyordu. Başka masalardan da ortaya konuşurmuş gibi söylenen, ama öznesi belli laflar atılıyordu. Fikret Bey masada duran spor gazetesini kapıp okuyormuş gibi yaptı. Görünüşte, söylenenlere kulak asmıyordu. Assa bile ne yapacaktı. İçlerinden birine çatsa, sana demedim diye yan çizecekti herif. Recep, bu koroya katılmasa da söze girecek konu bulamıyor, geviş getirir gibi ağzını oynatıyor, heceleri daha ilk sesinde yutuyordu. Sonunda kendine başka bir hedef buldu.

"Engin! İki saattir alık alık bakıyorsun, çay getirsene Fikret abine."

Fikret Bey görünüşte gazeteye gömülmüştü. Harfler gözünün önünde dans ediyor, sözcüğe dönüşüyorlar ama cümle olmaya direniyorlardı. Aynı satırı dönüp dönüp okuyor, yine de anlamıyordu. Ne zaman kafasını gazeteden kaldırsa, kendisine alayla bakan bir çift göz yakalıyordu. Yakalanan gözler hemen eski yerlerine kaçıyordu. Gireli daha beş dakika bile olmamıştı, içerideki atmosferde soluk almakta zorlanmaya başlamıştı. Kıraathane kendisini kusmak için kasılıp duruyordu. İstenmediği açıkça belli edilen misafir oluvermişti. Bu görünümüyle onlardan değildi, yabancıydı. Engin'in getirdiği çaydan tek yudum almadan kalktı, çay tabağına beş lira bıraktı, Recep ve Engin'e iyi akşamlar dedi, kaçarcasına çıktı.

Kahvehane zehirli nesnesinden kurtulunca birden rahatladı, gevşedi. Alay etmekten çekindikleri yüz çekip gidince, rahat rahat konuşmaya, gülüşmeye başladılar. Her masada konu aynıydı. Recep, anında maymun kafesine dönüveren ortamı süzüyordu. *Hesaplı paket* saç ekimi yaptırdığı için çim adama benzeyen Haluk,

üst çenesinde tek kalan dişini göstere göstere gülen Rafet, odun lakaplı Selim, goril gibi kıllı ama kaşsız Burhanettin, sepet çeneli Osman, tavşan dudak Alper, iki sandalyenin zor taşıdığı armut bedenli İlyas, şaşı Gürkan, hepsi çok eğleniyorlardı. Düne kadar kendilerinden saydıkları kurbanın etini kahkahalarla yiyorlardı. Recep, iyice çileden çıktı, açık eliyle sertçe masaya vurdu, herkes sustu. Başlar kendisine dönünce kalktı, söylene söylene kahveden çıktı.

"Kıçlarındaki kazığı görmüyorlar, başkasının gözündeki çöpe laf ediyorlar."

Fikret Bey, bedeninin bir parçasıymış gibi benimsemişti eşarbı. O nesne onundu. Çevresinin şaşırarak, alay ederek, gülerek, kızarak, aforoz ederek elinden almasına izin veremezdi. Caddeden evine doğru yürürken, arkadan gelen bir araba yavaşlayıp iyice yanına yaklaştı. Umduğunu bulamayan, gördüğü karşısında şaşıran şoför, gaza basıp kaçtı. Fikret Bey, arabanın arkasından, bağıra bağıra, ömrünce ağzına almadığı küfürleri savurdu. Büfeyi görünce üstünü yokladı. Dışarı çıktığından beri sigara içmemişti ve hiç sigarası yoktu. Büfeye doğru gitti ama içeri girmeden durdu, bir an düşündü, eve yöneldi.

Evde aile, küçük odaya toplanmış televizyon izliyordu. Yatak odasına gitti, üstünü değiştirdi, ailesine katıldı. Çocuklara yanıtını bildiği soruyu sordu; "dersiniz yok mu". Leyla Hanım, kocasının gelmesiyle "ben yatıyorum" diyerek odadan çıktı. Fikret Bey, televizyonda akan görüntülere bir süre boş gözlerle baktı, araya reklam girince o da kalktı. Çocuklara "film bittikten sonra yatıyorsunuz" dedi, yatak odasına gitti.

"Leyla uyuyor musun."

Yanıt gelmedi. Karı-koca sırt sırta vermiş, konuşmadan,

uyumadan öylece yatıyorlardı. Kısa bir süre sonra yatağın bir yönünden ses yükseldi.

"Abartıyormuşum. Yarın herkes yüzüme, ben kafama tuhaf bir şey geçirmişim gibi bakacak. Ya çocukların arkadaşları duyarsa... Duyarsa ne, anaları duyarsa danaları da duyar. İnsan çocuklarını da mı düşünmez."

Fikret Bey bir of çekti. "Yahu ne yapmışım da..." tıkandı, devamını getiremedi. Biraz durdu, iç geçirdi. "İçkim yok, kumarım yok, çapkınlığım yok, zorbalığım yok..."

"Ya o kafana geçirdiğin..."

O sırada küçük odadaki televizyonun sesi kesildi. Fikret Bey, dişlerinin arasından akşamın son cümlesini söyledi:

"Kafam kopsaydı da geçiremeseydim."

Küçük odadan pat pat sesler geliyordu, abi kardeş yastık kavgasına tutuşmuşlardı. Kıkırdamalarından eğlendikleri belli oluyordu. Fikret Bey, kalkıp çocuklarını susturmak yerine gürültülü eğlencelerini dinlemeyi seçti. Bir süre sonra ev tümüyle sessizliğe bürünürken, küskün iki beden, sabaha kadar yatağın içinde kıvranıp durdular.

Sabah her zamankinden erken kalkan Fikret Bey, tıraşını oldu, çayı demledi, kahvaltıyı hazırladı. Ev halkını uyandırdı. Karısıyla aralarındaki soğukluk sürüyordu. Yine de kahvaltıda, biraz olsun birbirlerine gülümsemeyi başardılar. Fikret Bey, hızlıca kahvaltısını yaptıktan sonra kalktı, çocuklarını ve karısını öpüp evden çıktı.

Leyla Hanım, kocasını uğurlamaya kalkmamıştı ama kapının kapandığını duyar duymaz portmantoya koştu. Askılıkta yoktu,

ceket ceplerinde, gömlek ceplerinde yoktu, dolapta yoktu, ayakkabılıkta, ayakkabıların içinde, yatak odasında, çekmecelerde, yatağın altında üstünde hiçbir yerde yoktu. Kocası, gözde nesneyle evden çıkmıştı. Leyla Hanım, dolan gözlerine yol verdi, abartmadan ama çocukların duyabileceği kadar sesli ağladı.

Öğle paydosuna yakın bir saatte müdür aradı. Biri *durum*u *yukarı*ya bildirmiş olmalıydı, müdürün siniri sesine yansıyordu.

"Fikret ne demek oluyor bu."

"Anlamadım abi."

"Başındakini diyorum. Ne yapmaya çalışıyorsun."

"Abi işim neyse onu yapıyorum, başımdaki buna engel değil."

"Bu saçmalığa artık son ver."

Yüze kapanan telefonla konuşma bitti. Fikret Bey, yaklaşık yarım dakika boyunca kıpırtısız kalakalmıştı. Bu kadarı da fazlaydı. Ne giyeceğine karışma hakkını nereden buluyordu. Almacı yerine koydu. Bir fotokopi yaprağı çıkardı, sağ üst köşeye tarih attı. "Sonçağ Ltd. Şti. Müdürlüğüne," O sırada yazıcıdan fatura çıktı. "Oluşan görüş ayrılıkları nedeniyle..." beğenmedi, kâğıdı buruşturup çöpe attı. Faturayı yazıcıdan kopardı, raflara gidip malzemeleri topladı. Şoförlerden Hakan geldi. "Abi bizim mallar hazır mı." Malları verdi, şoförü gidince, depo camını kapadı.

Yeni bir yaprak çıkardı. Sağ üste tarihi yazdı. "Sonçağ Ltd. Şti. Müdürlüğüne," İki satır boşluk bıraktı. "Aksatmadan, gayretle sürdürdüğüm depo sorumluluğu görevimden, meydana gelen bir takım..." Yazıcı bir fatura daha bastı. "...nedenlerden dolayı affımın kabulünü arz ederim." İmza atmadan önce, baştan mırıldanarak okudu. "Arz" sözcüğünü beğenmedi. "Arz ne! Yok bir

de ayaklarını öpseydim." Yine buruşturup çöpe attı. Hasan, depo camına vurdu.

"Abi, öğle paydosu araya girmeden çıkayım sana zahmet."

Fikret Bey, faturayı kopardı, malzemeleri raflardan toplayıp Hasan'a verdi.

Yemekhaneye girdiğinde, tıpkı kahvehanedeki gibi ağır bir atmosfer oluştuğunu sezdi. Herkesten uzak bir köşe seçti. Konuşmaların, gülüşmelerin, bakışların odağında olduğunu biliyordu, aldırmadan yemeğini yedi. "Alışırlar" diye mırıldandı kendi kendine "her gün beni konuşacak değiller". Stajyerlerin toplandığı masada bir çocuk, bir peçeteyi açıp kafasına yerleştirdi, asık ama gülünç bir surat takındı. Onu gören arkadaşları kahkahalarla güldüler. Fikret Bey kalktı, stajyer öbeğini yararak taklidini yapan çocuğun tam karşısına oturdu. Şakacı çocuk, ciddileşip yemeğine döndü ama üzerine doğrultulmuş bakışlardan kurtulamadı. Fikret Bey, tek söz etmiyor yalnızca taklitçisine bakıyordu. Çocukcağız son birkaç dakika yaşanmamış gibi yemeğini sürdürmeye çalışsa da bu sessiz baskının altında iyice ezildi. Sonunda şakacı çocuğun gözyaşları tabldota düşmeye başladı. Arkadaşları, şakacı çocuğun koluna girdiler, kaçarcasına yemekhaneden çıktılar.

Fikret Bey, öğle paydosundan sonra depoya döndü ve yeni bir istifa mektubu yazmadı.

Gece rüyasında mutfaktaydı, Leyla Hanım soğan doğruyordu. Birkaç bıçak darbesiyle parçalanan soğanlar, mutfak masasının üstünde yığın olmuş, yere dökülüyordu. Fikret Bey şaşkın, karısını engellemeye çalışıyordu, "ne yapacaksın bu kadar soğanı". Leyla Hanım ise "rezil oldum, rezil oldum" diye ağlıyor ve soğan doğramayı sürdürüyordu. Fikret Bey gözlerini açtı, karısı yatakta

oturmuş söyleniyor ve gerçekten de ağlıyordu. Adamcağız henüz hazır olmadığı gerçekliğe yastığı siper etti ama yastık, uykusunu delik deşik eden si natürel sesten onu koruyamadı.

“Leyla ne var, ne oluyor gece gece.”

“Yok bir şey, uyu sen.”

“Demesi kolay, uykumun içine soğan doğradın, şimdi de uyu diyorsun.”

“Kan.”

“Ne.”

“Kan doğradın denir ona.”

Fikret Bey doğruldu, “Allah’ım sen aklımı koru”. Yastığını alarak odadan çıktı. Salondaki gösterişli ama son derece kullanışsız, rahatsız ve sevimsiz üçlü koltuğa uzandı. Başka zaman olsa karısı dünyada burada yatmasına izin vermezdi.

“Kanmış... Kan beynime sıçradı. Gece gece uykunun kırıntısı kalmadı.”

Uykusunun kaçmasına sinirleniyor, sinirlendikçe uykudan uzaklaşıyordu. Kalktı, karanlıkta el yordamıyla kumandayı buldu, televizyonu açtı. İnsanların karıkoca katıldıkları bir yarışma programının tekrarına rastladı. Televizyonun sesini duyabileceği kadar açıp, izlemeye koyuldu. Aradan bir saat geçmişti, uykuya dalmak, kirpikleri kavuşmak üzereydi ki televizyondan gelen bir cümle gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden oldu.

“Aşkım beni başkasıyla düşün, başkasıyla düşün beni.”

Kadın, yarışmanın güç gerektiren bir aşamasında kocasını böyle *motive* ediyordu.

“Bu ne hırs, bu ne biçim yarışma. Allah’ım güneş doğmayacak mı.”

Bardağı taşıran damla işte buydu. Kalktı, televizyonun elektrik kablosunu sertçe çekti. Fiş prizden kurtulamadı, prizle birlikte duvardan ayrıldı. Televizyonu tutup yere çalsa ya da camdan aşağı atsa belki rahatlardı ama böyle pahalı bir nesneyi gözü kesmedi, onun yerine kumandayı gözüne kestirdi. Gözü dönmüş adamın elinde parçalanan kumanda, kendini savundu, gövdesinden ayrılan bir parçayla celladını kesti. Eldeki acı beyne ulaşır ulaşmaz kumanda yere düştü. Fikret Bey sağ elindeki kesiği, sol başparmağıyla kapattı, iyice çileden çıkmıştı, kumandaya son öldürücü darbeyi vurmak için ayağını kaldırdı. Ayakları çıplaktı, kumandanın vereceği yeni karşılıktan korktu, caydı. Salonun ortasında öylece duruyordu, avcundan halıya kan damlıyordu. Patlaması an meselesiydi. Yeni günün habercisi ezanı duyunca kendine geldi. Birazdan gün ışıyacaktı. Banyoya gitti, soğuk suyla duş aldı, elindeki yarayı ilaçlayıp bantladı, tıraş oldu. Sessizce yatak odasına girip giysilerini aldı, salonda giyindi. Kahvaltı etmeden evden çıktı. Dışarıda kendisine yönelen bakışlara, saldırgan karşılıklar verdi. Otobüste orta kapıdan hemen sonra ayakta gidiyordu. Tekerlek üstünde oturan orta yaşlı birinin bakışını yakaladı.

“Ne var.”

“Hiç.”

“Ne görüyorsun, bana da söyle.”

“Hiç... Hiç.”

İşyerinde öğlene kadar pek hareketlilik olmadı. Öğle paydosundan hemen önce muhasebeci aradı, yukarıya kadar gelmesi

gerektiğini söyledi.

“Kıdem tazminatınız hesabınıza yatacak.”

Bu kadardı, hesap kesilmişti. Ürünleri karıştırıp yanlış adreslere mi göndermişti, sayımda eksik mi çıkmıştı, işe geç mi gelmişti, malzeme mi çalmıştı, şirketi zarara sokacak bir yanlış mı yapmıştı. Yıllardır çalıştığı firmayla bağının kopmasının sebebi neydi. Belgelerde doldurulması gereken bir alansa, “yeterli performans göstermediği” ya da “şirketin beklentilerini karşılayamadığı” yazılabilirdi. Sayısız gerekçe öne sürülebilirdi ama asıl nedenden asla söz edilmeyecekti.

“Hafta sonu sayım vardı.”

“Mehmet Bey bizzat ilgilenecekmiş.”

Deponun anahtarlarını muhasebecinin masasına bıraktı. Muhasebecinin uzattığı iki kâğıdı imzaladı.

“Bari şu motosikletçiler gibi taksaydınız. Mehmet Bey inadınızı anlayamamış.”

Yazdan kalma öğlen sıcağında kapının önündeydi, bedenini esnetti, yön seçip yürümeye başladı. Güzel hava, öfkesini alsa da büsbütün geçirmiyordu. Kendi kendine konuştu.

“Anlayamamışmış... Ben de onun inadını anlayamadım. Motosikletçiler gibi takaymışım... Sana ne ulan. Çıkarıp çifte gerdanlı gırtlağına tıkmak vardı ya şunu...”

Akşama kadar kalabalık marketlere, alışveriş merkezlerine girdi çıktı. Güvenlik tarafından engellendiğinde, gerekçe soruyor, buna haklarının olmadığını söylüyor, seyahat hakkının engellenemeyeceğini iddia ediyordu. Giyim mağazalarına giriyor, ceket, ayakkabı, kaban deniyor, satın almadan çıkıyordu. Gördüğü

güvenlik kameralarına uzun uzun bakıp geçiyordu. Bir alışveriş merkezinden içeri ne yaptıysa salınmamıştı. Kendini son anda frenlemese tartışma kavgaya dönüşecek belki de karakolluk olacaktı. İnsanları durdurup saati öğreniyordu, yol soruyordu. Kimisi yüzüne şaşkınca bakıyor, kimisi deliymiş gibi gülüyor, kimisi çevrede gizli kamera arıyordu. Ne gülenlere ne şaşıranlara aldırıyordu.

Akşamı iyice harcadıktan sonra evinin kapısına vardı. Eşarbı başından çıkardı, zile bastı, açan olmadı, yine bastı. Bekledi, anahtarını kullandı. İçerisi karanlıktı, sessizdi. Salon bıraktığı gibiydi, halının üstünde parçalanmış kumanda, kumandanın ve halının üstünde kurumuş kan lekeleri öylece duruyordu. Salonun ışığını söndürdü. Küçük odaya girdi. Çocukların yatakları toplanmamıştı, giysi dolapları boştu. Yatak odasının eşiğinde durdu, içeride nelerin eksildiğini şimdilik görmek istemiyordu, yönünü mutfağa çevirdi. Dünden kalmış çorbayı ısıttı. Sabahtan beri yemek yememesine karşın güçlükle yutkunuyordu. Çorbayı yarım bıraktı. Nefesi daralıyordu, duramadı, dışarı kaçtı.

Sokağa adımını atar atmaz günün tüm yorgunluğu üstüne çöktü. Gezip tozmaktan canı çıkmıştı. O yüzden hiç dolaşmadan doğruca kahveye gitti. Kahve boştu, bulaşıkları yıkayan Engin'le selamlaştı. Dışarıyı görebileceği bir yer beğenip oturdu. Dirseğini masaya, yanağını avcuna koyup dışarıyı seyretti. Kahvenin beyni hariç her şeyi olan Engin yanına geldi.

"Abi millet maçı seyrediyor, gelen olmadı, ben de kazanı erkenden kapattım. İstersen soğuk bir şeyler vereyim sana."

"Yok kardeşim zahmet etme. Kapatacaksın herhalde."

Engin, izin istemeden, usulca Fikret Bey'in masasına ilişti.

“Abi neşesizsin.”

Dert anlatma adeti yoktu ya soruyu soruşu durumu değiştirdi. Nasılsın diye sorsa belki de tersleyecekti.

“Herkes üstüme geliyor be Engin. Şu üç günde üstüme çullanmayan kalmadı.”

“Abi sen bildiğinden şaşma.”

Yanlış anlamak için ne de uygun bir sözdü. Fikret Bey, bakışlarını hemen herkesçe ileri derecede salak sanılan Engin’e dikti. Zeka pırıltısı gördüğünden olacak, üstüne gitti.

“Ne biliyormuşum ben.”

“Yani abi, üstüne geliyorlarsa bir şeye zorluyorlardır.”

Fikret Bey, eşarbı çözdü, çekip masaya koydu.

“Şu var ya bütün dünyamı değiştirdi.”

“Ama sen de değiştin abi. Önceki gün kahveden içeri girdiğinde delirdin sandım.”

“Delirmişimdir belki, bilmiyorum. Neyse, sen işine bak ben kalkayım.”

Eşarbı masanın üstünde bırakmıştı. Arkasından seslenen Engin’e “kalsın” dedi. Eşikte derin bir soluk saldı. Yaz akşamını aratmayacak kadar güzeldi hava. Ne dolaşmak ne eve dönmek istiyordu. Boş bir çocuk parkına girdi, güçlükle sığdığı bir salıncağa oturdu. Üzerini yokladı, yine sigara almayı unutmuştu.

Fikret Bey’in kahraman olmak gibi bir amacı yoktu. Şimdiye kadar şansı yaver gitmiş, geri adım atması, eğilip bükülmesi gerekmemişti. Her olup bitene alışkın gözlerle bakmış, savaşmadan bugüne kadar gelmişti. Eğriyi doğruyu kim belirliyor sorusuna

bir yanıt bulamıyordu. Onu eğri görenler, düzeltmek için zorlayacak ve sonunda kıracaklardı. Değişmediği, daha doğrusu "düzelmediği" sürece o bir tehlikeydi. Teslim olabilirdi, ellerini yukarı kaldırabilir, eşarbı başından çekip alabilirdi. Yapsaydı buna seçim denebilir miydi. Farkında olmadan, belki de ilk kez, bir nesneyi kendi seçmiş, benimsemişti. Çocukluğundan beri çevresi tarafından programlanmıştı. Konu komşu ne der, arkadaşlar ne düşünür, şunlar kırılmasın, bunlar alınmasın, ötekiler gülmesin, berikiler ağlamasın... Evlilik çağının ne zaman geldiğini o değil "onlar" biliyordu. Çocuk yapması gerektiğini, ne zaman yapması gerektiğini, kaç tane yapması gerektiğini, varsa çocuklarının çüklerinin kesilmesi gerektiğini ve ne zaman kesilmesi gerektiğini hep "onlar" biliyordu. Çocuklarının başarıları, başarısızlıkları, evliliğinin gidişatı "onlar"ı ilgilendiriyordu. Yere batasıca "onlar" yaşamının her saniyesine meraklı gözlerle bakıyor, burun sokuyor, dil uzatıyor, kulak kabartıyor, dokunuyordu. Ama hiçbir sorununa, derdine, sıkıntısına ortak, yardımcı olmuyorlardı.

Kendi başına verdiği hiçbir karar yoktu. Küçük bir kumaş parçası bunu anlamasına yetmişti. Özgürlüğün bu kadarı bile ödemekte zorlanacağı kadar pahalıydı. Öte yandan, boyun eğip yaşamaktan daha tatlıydı.

Fikret Bey, düşüncelere dalmışken, eşarbı satın aldığı tezgahın önünde buldu kendini.